

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31316/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Владимир Мишковић адвокат из ... , против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 22645/20 од 17.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 22645/20 од 17.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 22645/20 од 17.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 22645/20 од 17.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 13908/18 од 12.03.2020. године, исправљена решењем истог суда од 28.07.2020. године, у ставу првом и трећем изреке којим је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име неисплаћених инвалиднина за период од 01.09.2017. године до 04.09.2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, док је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ трошкова за период од дана пресуђења до наступања услова за извршење одбијен. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 13908/18 од 12.03.2020. године, исправљена решењем истог суда од 28.07.2020. године, у ставу другом изреке и обавезана тужена да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу 67.652,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 172, 186. и 277. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету у висини појединачних месечних износа неисплаћене инвалиднине за период од септембра 2017. године закључно са септембром 2018. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ово због тога што је тужиоцу решењем СО Приштина, Секретаријат за здравствено и социјалну заштиту од 18.04.1988. године признато својство војног инвалида мира VI групе са 60% инвалидитета почев од 01.07.1987. године па на даље трајно, док за то постоје законски услови коју је тужена редовно исплаћивала тужиоцу све до октобра 1999. године, када је престала да му је исплаћује. На тај начин тужена је, без правног основа и оправданог разлога, незаконитим радом својих органа поступила супротно одредбама Закона о основним правима бораца, војних инвалида и палих бораца („Службени лист СРЈ“ бр 24/98, „Службени гласник РС“ бр 101/2005... 111/2009) и повредила тужиоцу право на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању израженог правног схватања да основ потраживања неисплаћених месечних износа инвалиднине по својој правној природи није исплата повремених потраживања, већ накнада штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, у ком случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 186., у вези члана 277. Закона о облигационим односима. Из наведеног разлога, по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити постоји потреба новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 05.09.2018. године, а вредност предмета спора је 196.614,66 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета

спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је ревизија тужене недозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**